

A RÁTGÉBER AKADÉMIA előhírnöke lehet a nyári bajai kosárlabdator

A MESTEREDŐ VEZÉRBŐL ÚJRA TANÍTÓ LESZ, MOST GYEREKEKKEL BIZONYÍTANÁ, HOGY A BAJNOKOT NEM FELTÉTLENŰL A SIKER JELLEMZI

Vissza a gyökerekhez

■ MALONYAI PÉTER

Nemzetközi kosárlabdator hirdették meg Rátgéber László – és csapata. A tizenéveseknek szánt kétszer egy hét jó előkészület lehet a majdan folyamatosan működő Rátgéber Akadémiára. Mindkét kezdeményezésnek a Rátgéber név a védjegye, ám a mesteredző csapatra épít, a saját csapatára, olyan emberekre, akiknek hitelük van. Nem csak szakmai.

Egy perc sem kellett hozzá, hogy Rátgéber László rábólintson Révfy Zoltán bajai polgármester ajánlatára, s máris övé volt a lehetőség, hogy megvalósítsa régi, feleségével, Csák Magdolnával dédelgetett tervét, a tizenéveseknek szánt nyári kosárlabdator. Nagy Tamás egykori pécsi, most bajai futbal edző (a mester horgásztársai) közvetítésével jött létre a találkozó a polgármester és az edző között, Rátgéber megnézte a helyszínt, aztán: „Tizenkét másodperc alatt döntöttem – mondja –, a fontos történetek általában így, hirtelen elhatározással, az első sugallatra hallgatva kezdődnek el.”

Kétszer egy hét Baján egyébként sem rossz nyári program, a város azon ritka települések közé tartozik, ahol a szlogen (itt: „A vízek városa”) tartalmat takar. A Petőfi-sziget Igazi paradicsom, a várostól elzárva, mégis csak egy lépésre a civilizációtól létezik. Őt kosárpályát keréketnek a táborlakók, három csarnokot használhatnak majd a gyerekek, kérdés persze, hogy kétszer egy hét alatt mi sajátítható el a kosárlabda tudományából – emelt szinten.

„Az időnk nem sok, de azért nem gyermekmegőrző leszünk – szögezi le Rátgéber. – Fontos, hogy jól érezzék magukat a gyerekek, ám a szakma áll a középpontban. Lássák: akik élén járnak tthon a sportágban, hétköznapi, hűvös emberek, akik tehetségükkel, szorgalmukkal emelkedtek ki az átlagból.”

Az oktató stáb tagjainak valóban van rangjuk a sportágban, ott lesz Baján a FIBA-instruktor Fabio Fossati (csapatával kétszer volt bajnok, háromszor kupagyőztes, Irányította a Dinamo Moszkvát is), a pécsi férficsapat mestere, Ivica Mavrenszki (a Crvena zvezdával bajnok volt játékosként), Goran Miljkovic (öt tartják „a” nevelőedzőnek Szerbiában), Szrdjan Szarics (Rátgéber László erőnléti edzője volt a Szpartak Moszkvánál, a New Jersey Netsnél is dolgozott), a magyarok közül pedig Tapodi Péter, Meszlényi Róbert, Patonai Imre, Dzunics Branislav és Iványi Dalma.

Csak hajsza választja el a királyt a szolgától

A választás nem esetleges, Rátgéber László azokat hívta meg, akiknek hitelük van nála.

„Egy edzőnél természetes, hogy a szakmai és emberi bizalom összemossódik – ha kialakul. És ha létrejön, roppant erős lesz. A táborban gyerekekről van szó, egyáltalán nem mindegy, ki követel tőlük sokat reggeltől estig. Ha olyan, akire felnézhetnek, életre szólóan gazdagodhatnak” – állítja az edző, és hozzáteszi: a barátság építőköve bajai nyárnak, hiszen például a hírverésre szánt

▲ Rátgéber László szerint fontos, hogy a gyerekek jól érezzék magukat, de a tábor fókuszában a szakma áll majd

plakátokat, a tábor honlapját szintén hozzá közel álló emberek tervezték és alkották.

Rátgébernél most visszatér a múlt, hiszen a karrierje gyerekekkel kezdődött, az újjáélt csapat országos bajnok lett az egykori Jugoszláviában, később több mint ötven játékos vitte sokra Európa különféle csapataiban játszva.

„Az edző szerepe kettős – magyarázza Rátgéber –, egyszerre tanító és vezér. Ahogy halad előre a pályáján, egyre inkább a vezér funkciójának kell eleget tennie, ha a napi feladatok, a szükség úgy hozza, megéssék, hogy akár az oktatás rovására. Ezért szolgál a vezér is... Néha vissza kell vennie az embernek, újra kell kezdenie a gyökereknél. Amikor januárban kiderült,

hogy egyhamar nem leszek felnőttcsapat edzője, elővettem régi jegyzetemet, edzéstervemet, hogy aktualizáljam őket.”

A cél, hogy a táborlakók azonnal visszatérjenek

A tanításra (a tudásra) nagy szükség van a magyar kosárlabdában, legalábbis szükség lenne – ahhoz mindenképpen, hogy a sportág népszerűsége és a színvonal közelítsen egymáshoz.

„Az oktatás nehéz munka, de roppant hálás – folytatja az edző. – Ha a csúcson igyekszel változtatni, jó, ha húszszázalékos sikerre számíthatsz, ha viszont megteremtéd a megfelelő alapokat, két-háromszáz százalékkal teremthetsz többet.”

A tábor tizenéveseknek hirdették meg, ám programjában szerepel edzőtovábbképzés is. Ennek különlegessége, hogy a jelentkezők a stáb tagjainak segítőként, a gyerekekkel dolgozva fejlődhetnek szakmáljuk. A másik oldal pedig: a tíz-tizenöt tagú gyerekcsoportokkal több oktató foglalkozik, elegendő idő juthat így az egyéni képzésre, s persze az sem utolsó szempont, ha a kosárlabdáról minél többet megtudni akaró diák érzi a törődést.

„Többnyire azok lesznek edzők, akik játszottak, így erősen kötődnek azokhoz a technikákhoz, amelyeket pályafutásuk

során tapasztaltak – így Rátgéber. – Csapathoz jutnak ugyan, de mint »termék« még nincsenek készen, akármilyen tehetségesek, stikersek. Arra törekszünk, hogy olyan municiót kapjanak a stáb tagjaival együtt dolgozva, amely alkalmas arra, hogy átéljék a saját árnyékukat.”

A Rátgéber Akadémia terve már régen létezik, a tábor mint-ha az előhírnöke lenne. Ha úgy tetszik, referencia a jövőre nézve. A mesteredző a referencia kifejezést túlzásnak tartja, mindössze jelről beszél, az akadémiáról is csak annyit mond, hogy a terv az előkészületeknél tart, azt azonban nem tagadja, hogy a bajai két hét sikere enyhén szólva sem lenne kárára a megvalósításnak.

„Kiderül majd, milyen technológiával dolgozunk – mondja. – Persze a technológia kitétel túl merev, mert mondható ugyan, hogy »gyártani« szeretnénk a kosárlabdázókat, de azért többről van szó. Amit csinálunk, nem csupán szakma, nem csak nevelés, több náluk, azt szeretnénk elérni, hogy úgy menjenek el a gyerekek Bajáról, hogy már másnap visszajönnének.”

Esetleg tudva, hogy nem a ki-magasolási siker a legfontosabb, ahogy a tábor honlapja rögzíti: „A bajnokok azok, akik mindig és mindenhol képesek a legtöbbet kiadni magukból.” Ha már honlap és jelszavak, az sem utolsó útravaló, hogy „Ha küzdesz, veszíthetsz, ha nem küzdesz, veszítetted.”

Nem szabadidőközpont akarnak megvalósítani

Egy-egy tábornak persze hétköznapi is vannak. Így aztán a szervezőknek sok mindenre gondolniuk kell – a naptejre, a szúnyogirtóra, a papír zsebkenedőre –, a rájuk bízottak egészségére elsősorban. A jelentkezőktől egy hétnél nem régebbi orvosi igazolást kérnek, a szülőket pedig kiemelten biztosítják arról, hogy „Nem fogjuk a gyerekeket a Dunára vinni fürdeni!”

Mert hiába „a vízek városa” Baja, a nem éppen kristálytisza folyó gyógyulásához több idő kell, mint a magyar kosárlabdához. Annyi közös, hogy egyik sem megy máról holnapra. ■

Iványi nyomában

■ Nincsenek véletlenek, a táborba elsőként jelentkezett Hartmann Virág a MiZo Pécsben kosarazik. Irányítóként (aki szerinte a csapat agya), így aztán az sem meglepő, hogy Iványi Dalma a példaképe. Róla a tábor honlapján elmondja, hogy nemcsak a tudása, a szerénysége is megfogta, megesezt már, hogy mosolygva előre köszönt neki, amikor nem vette észre az utcán. Hogy a bálványát is az oktatók között tudhatja, természetesen óriási öröm neki, a táborból pedig azt reméli, játékokban és gondolkodásban egyaránt fejlődik. Erről tizenéveseknél ritka érettséggel így beszél: „A kosárlabdát nem elég játszani, tudni is kell.” ■

▶ Rátgéber László az alapoktól kezdi az építkezést a táborban

